

Vejjura

Nyheder fra den vejjuridiske verden

**AF RENÉ
AGGERSBJERG**
Konsulent, cand.jur.,
Landinspektørfirmaet
LE34, medlem af
Trafik & Veje's fagpanel,
rag@le34.dk

I denne måneds nyheder omtales to afgørelser fra Vejdirektoratet. Den første afgørelse handler om en sag, hvor det ikke var tilstrækkeligt klart, at der var planlagt etableret adgang fra en ejendom til en ny vej, hvortil der blev opkrævet vejbidrag. Den anden afgørelse vedrører blandt andet spørgsmålet om, hvorvidt der kan være tale om forskelsbehandling i den situation, hvor der ikke er tale om samme myndighed, fordi kommunen er blevet lagt sammen med andre kommuner i forbindelse med en kommunalreform.

Adgang til vejen er en betingelse for pålæg af vejbidrag

I forbindelse med et større byudviklingsprojekt besluttede en kommune at pålægge vejbidrag til dækning af udgifterne til anlæg af en offentlig vej. Én af de grundejere, der blev pålagt vejbidrag, mente, at kommunen ikke havde hjemmel til at pålægge grundejeren vejbidrag, fordi grundejeren hverken havde søgt om eller havde behov for adgang til den nye vej.

Trafikanter til en parkeringsplads på en ejendom bag grundejerens ejendom havde i nogle år kørt over et asfalteret areal i den østlige ende af grundejerens ejendom for at komme til parkeringsplad-

sen. Denne trafik skete i starten på et uhjemlet grundlag, men i 2017 blev der indgået en aftale mellem kommunen og grundejeren om denne vejadgang.

Grundejeren mente, at der blot var tale om, at grundejeren havde accepteret denne adgangsvej til den bagvedliggende ejendom og parkeringspladsen, mens grundejeren ikke havde behov for denne adgang. Der var adgang til grundejerens ejendom i den vestlige ende.

Den nye vej, hvortil der blev opkrævet vejbidrag, skulle blandt andet forløbe over det areal i den østlige ende af grundejerens ejendom, som havde været brugt som adgangsvej til parkeringspladsen. Den nye vej skulle også være adgangsvej til parkeringspladsen.

Vejdirektoratet havde i første omgang truffet afgørelse om, at kommunens pålæg af vejbidrag var lovligt.

Grundejerens advokat bad herefter Vejdirektoratet om at genoptage sagen. Sammen med anmodningen om genoptagelse af sagen fremsendte advokaten et udkast til en stævning af Vejdirektoratet, hvor det blev anført, at kommunen ikke havde hjemmel i blandt andet vejlovens § 33, stk. 1 til at opkræve vejbidrag fra grundejeren.

Efter vejlovens § 33, stk. 1 kan vejmyndigheden ikke opkræve vejbidrag fra ejere af ejendomme, hvor der ikke er adgang til vejen fra ejendommen, og hvor der ikke planlægges etableret adgang til vejen.

Vejdirektoratet besluttede herefter at genoptage sagen.

Kommunen oplyste under behandlingen af sagen, at kommunen fortsat mente, at der var truffet en lovlig afgørelse om pålæg af vejbidrag. Kommunen hav-

”

Efter vejlovens § 33, stk. 1 kan vejmyndigheden ikke opkræve vejbidrag fra ejere af ejendomme, hvor der ikke er adgang til vejen fra ejendommen, og hvor der ikke planlægges etableret adgang til vejen.

»

de således planlagt, at grundejeren skulle have adgang til den nye vej, og det var i den forbindelse ikke relevant, om grundejeren ønskede adgang til vejen i den vestlige ende af ejendommen, eller om grundejeren havde ansøgt om adgangen til den nye vej.

Det tilkom efter kommunens opfattelse ikke grundejeren at vurdere, hvordan adgangen i den nye bydel skulle planlægges.

Kommunen bemærkede desuden, at de valg, der træffes i forbindelse med etablering af den nye vej, skal understøtte den fremtidige udnyttelse af de ejendomme, som grænser til vejen, således at ejendommene kan udvikles hver for sig, og uden at adgangen til offentlig vej mistes, samt at beslutningerne omkring vejene i det nye byudviklingsprojekt træffes efterhånden, som der er behov for dem, hvilket i første omgang har betydet anlæg af nye veje og pt. forberedelse af beslutning om lukning og nedlæggelse af en del af andre veje.

Grundejerens advokat gjorde gældende, at kommunen ikke forud for beslutningen om vejbidrag havde truffet en afgørelse om, at der planlagdes adgang fra grundejerens ejendom til den nye vej, og at en sådan afgørelse ville kræve partshøring, begrundelse og klagevejledning.

Advokaten gjorde desuden gældende, at grundejeren gennem en lang årrække

ikke havde haft interesse i den adgang, der blev benyttet som adgangsvej til den bagvedliggende parkeringsplads. Derudover må det være en betingelse for opkrævning af vejbidrag, at der på afgørelsestidspunktet er planlagt at skulle være adgang, og at grundejerens interesse i den pågældende vejadgang skal tillægges betydning.

Vejdirektoratet henviser i afgørelsen til, at det af forarbejderne til vejbidragsreglerne fremgår:

‘Med hensyn til begrænsningen i vejbidraget foreslås det, at ejere af ejendomme, hvor der ikke er eller ikke er planlagt etableret adgang til vejen, ikke pålægges at betale bidrag. Dette vurderes at være en væsentlig begrænsning i forhold til den nuværende bestemmelse i vejbidragslovens § 6, stk. 1, hvis nærmere anvendelse gennem alle årene har givet store problemer. Forslaget gør reglen enkel og forudseelig, hvilket vil være en fordel for både grundejerne og administration. Konsekvensen heraf er dog, at vejmyndighedens muligheder for at opkræve vejbidrag reduceres.’

Desuden henviser Vejdirektoratet til forarbejderne til vejlovens § 33, hvoraf fremgår:

‘For en borger, der evt. skal betale vejbidrag, må det forhold, at vedkommende ikke har eller ifølge vejmyndighedens planer ikke skal have adgang til vejen, være tilstrækkelig begrundelse for ikke at kunne blive pålagt vejbidrag.’

Vejdirektoratet konstaterer herefter i afgørelsen, at der har været adgang fra grundejerens ejendom til en eksisterende offentlig vej på det sted, hvor den nye vej er blevet anlagt. Ejendommen har haft to adgange, som begge er godkendt af kommunen, og ejeren har i en årrække benyttet den østlige adgang. Ingen af adgangene er blevet nedlagt, og det forhold, at grundejeren i de seneste år ikke har benyttet den østlige adgang, betyder ikke, at adgangstilladelsen er bortfaldet eller fraskrevet.

Ejendommen har således haft en lovlig adgang til en eksisterende offentlig

vej, der ikke skal udvides. Derfor er der ikke tale om at pålægge vejbidrag til den vej, som ejendommen har adgang til.

Der er derimod tale om at pålægge vejbidrag til en ny offentlig vej, hvortil der planlægges etableret adgang. Det er derfor efter Vejdirektoratets opfattelse afgørende, om det kan lægges til grund, at kommunen med tilstrækkelig præcision har planlagt, at ejendommen i fremtiden skal have adgang til den nye vej.

Vejdirektoratet konstaterer, at den østlige adgang ikke kan opretholdes efter anlægget af den nye vej. Kommunen har derfor været forpligtet til at tage stilling til ejendommens fremtidige adgangsforhold, men dette sker først ved det faktiske anlæg af den nye vej.

I den forbindelse bemærker Vejdirektoratet, at der ikke er oplysninger om, at kommunen har tilbagekaldt tilladelsen til den østlige adgang, men den kan ikke forblive på samme sted efter anlægget af den nye vej, men oplysningerne i vejbidrags sagen udgør ikke en afgørelse om ændring af adgangs placering.

Kommunen har ikke fremlagt dokumentation for, at der på tidspunktet for beslutningen om vejbidrag var truffet beslutning om en ny adgang til erstatning for den adgang, der ikke kan opretholdes på grund af den nye vej.

I forbindelse med partshøringen forud for beslutningen om vejbidrag havde kommunen dog oplyst om de påtænkte adgangsforhold, men placeringen af den nye adgang er først besluttet ved anlægget af den nye vej. Det er dog efter Vejdirektoratets opfattelse ikke tilstrækkeligt til at ændre på det forhold, at det ikke er fastlagt, hvordan de nye adgangsforhold planlægges.

Der må efter Vejdirektoratets opfattelse stilles krav til kvalificeringen af hjemmelsgrundlaget, når en vejmyndighed pålægger en grundejer et vejbidrag - i dette tilfælde til kommunens præcise planer om fremtidige adgangsforhold til den nye vej. I den konkrete sag mente Vejdirektoratet ikke, at der forelå den fornødne præcision og klarhed over kommunens

Det tilkom efter kommunens opfattelse ikke grundejeren at vurdere, hvordan adgangen i den nye bydel skulle planlægges

planer, og Vejdirektoratet ophævede derfor kommunens afgørelse.
(Vejdirektoratets j.nr. 16/10446)

Samme myndighed i forhold til forskelsbehandling

En grundejer fik tilladelse til at etablere en ny adgang til sin ejendom, men tilladelsen var ledsaget af et vilkår om, at den eksisterende adgang skulle lukkes.

Grundejeren klagede over dette vilkår, idet det blev gjort gældende, at en række andre ejendomme på samme vej og på andre nærliggende villaveje havde to adgange.

Kommunen begrundede vilkåret med hensynet til de bløde trafikanter, idet en ekstra adgang ville være til gene for disse. Under klagesagen oplyste kommunen supplerende, at en ekstra adgang ville medføre en forringet vejafvanding, færre parkerede biler (hvilket er med til at sænke farten på vejen) og risiko for et kon-

fliktpunkt mellem kørende færdsel fra ejendommen og de gående på vejen (på grund af manglende oversigt).

Vejdirektoratet mente, at dette var en saglig begrundelse, og at det ikke ændres af, at grundejeren er uenig i kommunens vurdering.

I forhold til grundejerens bemærkninger om de øvrige adgange havde kommunen oplyst, at der dels var tale om ældre adgange, dels var tale om nyere adgange, som kommunen ikke havde godkendt.

I forhold til de nyere - ikke godkendte - adgange mente Vejdirektoratet ikke, at der var tale om sammenlignelige forhold, idet disse adgange netop ikke var godkendt af kommunen. Vejdirektoratet måtte forstå, at kommunen nu ville kontakte de pågældende grundejere med henblik på lovliggørelse af disse forhold.

I forhold til de ældre adgange lagde Vejdirektoratet til grund, at der var tale

om adgange, der var blevet etableret under de forhenværende kommuner - enten før kommunalreformen i 2007 eller før samme i 1970. Vejdirektoratet mente heller ikke, at der her var tale om sammenlignelige forhold, fordi der var tale om adgange, der var blevet etableret under en anden kommune end den nuværende.

Vejdirektoratet slår hermed fast, at afgørelser, der er truffet af kommuner, der ved en kommunalreform er lagt sammen med andre kommuner, ikke kan sammenlignes med afgørelser truffet af den nye kommune, idet der ikke er tale om den samme myndighed.

(Vejdirektoratets j.nr. 19/07570)

Vidensdeling

Hvis du har en afgørelse, dom eller lignende, som du synes, at andre skal have kendskab til, så send den til rag@le34.dk. ●

KLIMAKONFERENCEN 2020

28. SEPTEMBER 2020 I HORSENS

VEJ-EU byder for tredje gang velkommen til klimakonference, denne gang med fokus på sektorens klimaudfordringer og bud på løsninger.

Konferencen skaber et forum, hvor alle der arbejder med klimatilpasning i infrastrukturen kan mødes og udveksle erfaringer, hente inspiration og høre den nyeste viden inden for teknik, jura, økonomi, byplanlægning mm.

Se programmet og tilmeld dig på www.vej-eu.dk